

Reverie **de** Saltimbanc

Jaluzele afective

Cristina Rusiecki

E vacanță, stagiunea închisă, iar noile apariții sunt puține și răzlețe. Câte o reprezentatie în aer liber, la Motoare, alta în Sala Studio a Teatrului „Nottara”, ca premiera apărută de curând, *Dear Diary*, spectacol de teatru dans, la care Oana Răsuceanu semnează coregrafia, iar Iulia Rugină proiecția și sound design-ul.

Dansul și partea video confecționează o structură epică în trepte în jurul unei tinere fete, sasti-site până la cer de rutina zilnică, de monotonia vieții de birou, cu evaluări, cu aceleași rapoarte de încropit și aceleași întârzieri la întâlniri ale prietenului, între 15 și 45 de minute. În acest caleidoscop epic fragmentat, existența i se pigmentează afectiv cu ajutorul prietenilor - interpretate de Katia Pascariu și Adina Lucaciu. Și al iubitului (Andi Vasluianu), desigur, care, după un spectaculos moment de îndrăgostire, când nu-l mai ascultă nici mâinile, nici picioarele, devine și el, încet-încet, un alt pilon al monotonei. Cei doi (Oana Răsuceanu și Andi Vasluianu), extrem de expresivi în această parte, se întind la pământ, se lipesc, se îmbrățișează, se fac covrig unul în fața celuilalt, până când fata îi sare în brațe. Mai târziu, aceleași gesturi devin rutină. Mișcările din dansul inițial se păstrează, dar sunt performate mult mai repede: emoția a dispărut.

Flashback-urile, foșgăiala înainte și înapoi printre planurile temporale, susținută

și de proiecția video cu ea copilă, ea cu prietenele la mare etc. reproduc dezordinea din viața defragmentată de azi. Spectacolul începe cu secvența în care tânăra își scrie jurnalul. Își așteaptă iubitul. De obicei, întârzie cam 10-15 minute, dar acum a depășit deja 46. Decide ca în ziua următoare să plece la mare. Apoi are loc accidentul de mașină. Structura e rotundă: la început se deschide cortina și se vede patul de spital; sfârșitul, când cortina se trage înapoi, va fi tot cu focus pe patul de spital. Pretextul e clar, în situația critică în care însăși existența personajului e pusă sub semnul întrebării, viața de până atunci îi defilează prin minte. Redefiniri, căutări, memorări se fac, în *Dear Diary*, la intersecția dintre convenția jurnalului și cea a flashback-urilor. Tehnicile sunt agreabile și firesc mixate, pricinuite de jurnalul video proiectat, cu toate literele amestecându-i-se pe fundal. Modalitatea preferată de scenografia lui Mihai Păcurar, artist de remarcat (a căta oară, după spectacolele lui Carmen Vidu și Radu Afrim!)

pentru felul în care știe să-și adecveze mijloacele video la subiect, e pe cât de simplă, pe atât de eficientă. O infirmieră, dansatoare agilă, cu corp, ținută și călcătură expresive, cu mișcări nervoase, sacadate și plastice (Tunde Baczo), veghează delirul personajului principal. Pas cu pas, pe măsură ce desface câte un rând din jaluzelele din spate, descoperă și o zonă afectivă din pacient. Sfârșitul, cu toate transperantele trase, va aduce imaginea întreagă. Din când în când, infirmiera, martorul delirului fetei, intră în dans, făcând aceleași gesturi, în oglindă, ca și când ar fi fost suptă de mișcarea tinerei/tinerelor. Dansurile imaginate de Oana Răsuceanu, vii, dinamice, pline de energie, luminează diferitele secvențe din viața personajului principal: distracția cu prietenele cele mai bune, jocurile între fete, ea fiind liderul grupului. Cele două amice sunt concepute diferit, în interpretarea Katiei Pascariu și Adinei Lucaciu, una mai bosumflată, alta mai jovială. Curioasă opțiunea multora dintre tinerii coregrafi de a apela la actori în loc de dansatori. Dacă pentru actori nu poate

Gestul cotidian a pătruns de mult în dansul de azi. *Dear Diary* o dovedește cu prisosință. Cel mai sugestiv e episodul cu fetele tastând rutinard la serviciu.

fi decât un punct câștigat și un binevenit exercițiu în vederea expresivității corporale, pentru spectacolul în sine, însă, agilitatea, mișcările îndelung antrenate, plastice aledansatorilor profesioniști sunt un atu care nu poate fi egalat de interpretii actori, oricât de bine intenționați și muncitori ar fi.

Gestul cotidian a pătruns de mult în dansul de azi. *Dear Diary* o dovedește cu prisosință. Cel mai sugestiv e episodul cu fetele tastând rutinard la serviciu. Că secvențele diurne sunt contrabalansate de multe mișcări frumoase, mai ales în scena îndrăgostirii, când ea îl înfășoară cu corpul pe el

stând în pat sau când vine în fugă și îi sare în brațe, e incontestabil.

Fără neurastenie, fără zbatere metafizice, spectacolul Oanei Răsuceanu - cu poveste, teme recognoscibile ale universului nostru, cu scenografie și proiecții video coerente - se menține permanent la nivelul agreabilului.

supliment gratuit

Literar & adevărul
Artistic

EDITOR COORDONATOR:
Marius Vasileanu
marius.vasileanu@adevarul.ro

REDACTIA: Luiza Barcan, Dan Boicea, Elena Dulgheru,
Stela Gheție, Vianu Mureșan, Cristina Rusiecki,
Bogdan-Alexandru Stănescu

Adresa: București, Șos. Fabrica de Glucoză,
nr. 21, sect. 2
tel. 407.76.04, 407.76.09; fax: 407.76.02
e-mail: cultura@adevarul.ro